

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-338/09) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Reguły konkurencji — Przewóz kabotażowy — Krajowy przewóz osób autobusami liniowymi — Wniosek o powierzenie prowadzenia linii — Koncesja — Zezwolenie — Przesłanki — Posiadanie siedziby lub stałego zakładu na terytorium kraju — Zmniejszenie przychodów podważające rentowność prowadzenia linii, na którą udzielono wcześniej koncesji)

(2011/C 63/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia art. 49 i nast. WE oraz art. 81 i nast. WE — Przepisy państwa członkowskiego uzależniające przyznanie koncesji na obsługę linii transportu publicznego od spełnienia podwójnego wymogu posiadania przez wnioskodawcę siedziby albo oddziału w tym państwie i niestanowienia przez nową linię zagrożenia dla rentowności istniejącej podobnej linii transportowej

Sentencja

1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, takim jak w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym, które — dla potrzeb udzielenia zezwolenia na prowadzenie miejskiej linii publicznego przewozu osób autobusem regularnie obsługującym określone przystanki według uprzednio ustalonego rozkładu jazdy — wymagają, by podmiot gospodarczy ubiegający się o zezwolenie, mający siedzibę w innym państwie członkowskim, posiadał siedzibę lub inny zakład na terytorium tego państwa członkowskiego, i to zanim zostanie mu udzielone zezwolenie na prowadzenie tej linii. Ponadto artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on jednak przepisom krajowym przewidującym wymóg posiadania siedziby, w sytuacji gdy ma on być spełniony już po udzieleniu tego zezwolenia, ale przed rozpoczęciem prowadzenia omawianej linii przez wnioskującego.

2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, zgodnie z którymi należy odmówić udzielenia zezwolenia na prowadzenie turystycznej linii autobusowej ze względu na zmniejszenie rentowności konkurencyjnego przedsiębiorstwa, któremu przysługuje zezwolenie na prowadzenie linii, która jest w całości lub w części tożsama z linią objętą wnioskiem, i to wyłącznie na podstawie twierdzeń tego konkurencyjnego przedsiębiorstwa.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-351/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuły 8 i 15 — Stan śródlądowych wód powierzchniowych — Stworzenie i uruchomienie programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Zaniechanie — Przedstawienie podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych — Zaniechanie)

(2011/C 63/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i K. Xuereb, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty (przedstawiciele: S. Camilleri, D. Mangion, P. Grech i Y. Rizzo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 i 15 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1) — Obowiązek stworzenia i uruchomienia programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Obowiązek przedstawienia podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych

Sentencja

1) Po pierwsze nie tworząc programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych oraz nie uruchamiając ich zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, a po drugie nie przedstawiając podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych zgodnie z art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 8 i 15 tej dyrektywy.

2) Republika Malty zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Bezpečnostní softwarová asociace — Svaz softwarové ochrany przeciwko Ministerstvu kultury

(Sprawa C-393/09) (¹)

(Własność intelektualna — Dyrektywa 91/250/EWG — Ochrona prawna programów komputerowych — Pojęcie każdej formy wyrażenia programu komputerowego — Kwestia uwzględnienia w tym pojęciu graficznego interfejsu użytkownika — Prawo autorskie — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Transmisja telewizyjna graficznego interfejsu użytkownika — Publiczne udostępnienie utworu)

(2011/C 63/14)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bezpečnostní softwarová asociace — Svaz softwarové ochrany

Strona pozwana: Ministerstvo kultury

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 122, s. 42) oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Kwestia uwzględnienia graficznego interfejsu użytkownika w pojęciu każdej formy wyrażenia programu komputerowego zawartym w art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/250

Sentencja

1) Graficzny interfejs użytkownika nie stanowi formy wyrażenia programu komputerowego w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych i nie może korzystać z ochrony przyznanej w prawie autorskim programom komputerowym na podstawie tej dyrektywy. Niemniej jeśli taki interfejs stanowi wyraz własnej twórczości intelektualnej swego autora, może on korzystać z przewidzianej w prawie autorskim ochrony jako utwór, zgodnie z dyrektywą 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

2) Transmisja telewizyjna graficznego interfejsu użytkownika nie stanowi publicznego udostępniania utworu chronionego prawem autorskim w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.

(¹) Dz.U. C 11z 16.1.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Bogusław Juliusz Dankowski przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi

(Sprawa C-438/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT — Wykonane usługi — Podatnik niewpisany do rejestru VAT — Obowiązkowe wzmianki w treści faktury dla celów podatku VAT — Krajowe przepisy podatkowe — Wyłączenie prawa do odliczenia na mocy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy VAT)

(2011/C 63/15)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bogusław Juliusz Dankowski

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelny Sąd Administracyjny — Wykładnia art. 17 ust. 6 dyrektywy 77/388/EWG; szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zgodność z powyższym przepisem przepisów krajowych wyłączających możliwość odliczenia naliczonego podatku VAT z tytułu świadczenia usług, na podstawie faktury wystawionej z naruszeniem prawa krajowego przez osobę niezarejestrowaną w ewidencji podatników VAT

Sentencja

1) Artykuł 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w